

Una onada de mobilitzacions recorre el món

written by Lluita Internacionalista | 28 de desembre de 2019

Una onada revolucionària s'ha desfermat amb força des de principis de 2019. Hi havia un antecedent a finals del 2018 amb la gran mobilització de les «Armillles Grogues» a França. El 2019 va començar amb un gran triomf de la mobilització popular a Algèria que va provocar la dimissió del dictador Bouthefflika. Després el món va ser sacsejat per les multitudinàries mobilitzacions de Hong Kong, que fa mesos que s'enfronten a la dictadura del Partit Comunista (PC) de la Xina. El juliol va impactar l'anomenada "revolució ciutadana" de Puerto Rico que va fer fora del poder el governador. I en aquests últims mesos hem vist com tornaven les mobilitzacions independentistes massives del poble català per la llibertat dels seus presos polítics. Mentrestant, als Estats Units es produïa la vaga de la General Motors, la més llarga en mig segle.

Un últim trimestre plagat d'aixecaments populars

Els últims mesos de l'any s'han caracteritzat per diversos aixecaments revolucionaris. En tots els casos van començar per reivindicacions puntuals (augments del bitllet del transport o els combustibles, o contra un nou impost) i ràpidament s'han enfrontat directament amb els governs.

Així vam tenir el triomf de la semi insurrecció a l'Equador que va significar un primer triomf amb l'anul·lació de l'augment de la gasolina i el pla dictat per l'FMI. El govern de Lenin Moreno va haver de marxar de la capital del país ocupada pel poble indígena amb la Conaie al capdavant, amb el suport del moviment estudiantil, treballadors i sectors populars i va haver d'acabar cedint per a reprendre el

control. Aquest triomf va generar un gran impacte perquè ha demostrat que es pot derrotar, amb la mobilització, els plans de l'FMI.

Gairebé immediatament va començar una mobilització revolucionària a Xile contra Piñera i el model polític-econòmic heretat del pinochetisme. Milions de joves, treballadors i dones es van rebel·lar contra el govern de dreta liberal de Piñera desbordant totes les direccions polítiques i sindicals. Malgrat que el govern de Piñera va fer marxa enrere en l'augment de les tarifes del metro, el poble treballador ha seguit als carrers reclamant «Fora el govern i el model econòmic», ignorant l'estat d'emergència i el mateix toc de queda. La mobilització, després de més d'un mes i mig, no s'ha aturat. Reclama que Piñera abandoni el poder i tot un programa contra l'ajust i el règim polític dels últims trenta anys que és la continuïtat del pinochetisme.

A Haití es va produir un nou aixecament popular (i ja van pel quart). Al Líban es va donar l'anomenada "revolució del whatsapp", en què els treballadors, la joventut i els sectors populars van continuar les mobilitzacions reclamant que el govern dimitís. Va haver-hi grans mobilitzacions a l'Iraq que van acabar amb la caiguda del govern. També hem vist milions de persones als carrers d'Iran i Etiòpia. Al mateix temps es van produir les enormes marxes i lluites contra el cop reaccionari a Bolívia. L'any ha acabat amb les vagues generals i massives protestes a Colòmbia. I a França, hem assistit a una vaga general gairebé per temps indeterminat, la més important des de 1995.

Acaba així un 2019 que, a més, ha continuat l'ona verda del moviment de dones, que s'ha tornat a reflectir en la vaga general del 8 de març i en altres mobilitzacions. I ha nascut un nou moviment multitudinari i global, el de la joventut mundial per al canvi climàtic.

Una rebel·lió mundial contra les mesures d'ajust econòmic

En aquestes mobilitzacions participa la classe treballadora, la joventut, les dones i altres sectors populars. Es produeixen insurreccions populars, vagues generals, mobilitzacions de masses juvenils, de desocupats i dels pobles originaris i lluites per la qüestió nacional. En molts llocs es destaca el desbordament a les velles direccions dels partits i sindicats tradicionals; en uns altres, com a Xile, directament no dirigeix ningú. Aquesta ha estat la dinàmica a Xile, Líban o l'Iraq. Més enllà de les seves diferències totes tenen alguna cosa en comú: l'enfrontament a tots els plans d'ajust, a la super explotació i al saqueig del capitalisme imperialista i els seus governs.

L'origen de tot està en la crisi capitalista global oberta el 2007. L'imperialisme i els governs capitalistes del món han tractat de resoldre-la descarregant-la sobre l'esquena de la classe treballadora i els sectors oprimits amb més i majors ajustos. Però s'han trobat una fenomenal exacerbació de la lluita obrera i popular. Un dels punts més alts ha estat l'anomenada primavera àrab del 2011. Ara ens trobem davant una nova onada que dificulta encara més els intents de l'imperialisme de superar la crisi per la via de majors nivells d'explotació i precarització de les masses a escala mundial. Aquest és el factor clau de les rebel·lions que generen enormes inestabilitats polítiques. En molts casos provoca la caiguda de governs o un increment de la crisi dels règims polítics. I té altres expressions, més indirectes, com el vot de càstig a governs patronals de tota mena que porten endavant els ajustos.

L'aplicació, per part de l'imperialisme i els seus governs, dels plans de super explotació provoca una exacerbació de l'odi de les masses. Això succeeix tant amb governs i règims de dreta liberal com també amb aquells que apareixen com més

“d’esquerra”, “centreesquerra” o “progressistes”. És el que ha passat, entre altres, amb Syriza a Grècia, Maduro i el chavisme a Veneçuela o amb el lulisme al Brasil. Tots van fracassar perquè van governar amb sectors de la burgesia, van pactar amb les multinacionals i van empobrir així el poble treballador.

El repte: la construcció d’una nova direcció revolucionària

Sabem que aquesta nova onada de lluites té un punt feble i que és la crisi i absència d’una direcció revolucionària. Aquest continua sent el més gran problema per a la classe treballadora i els pobles del món.

Les mobilitzacions de les masses han estat traïdes per les burocràcies sindicals, les direccions reformistes i conciliadores amb els governs capitalistes.

El que està pendent és la construcció de noves direccions revolucionàries. I per a això és necessari construir partits revolucionaris en cada país. L’aspecte positiu d’aquesta lluita és que en el món sorgeixen milers i milers de lluitadores i lluitadors que estan al capdavant de cada lluita obrera i popular i que desborden les velles direccions. Aquí està la base per a superar l’absència de direcció revolucionària. Una nova direcció que no sols es posi al capdavant de les més sentides reivindicacions, sinó que aposti per la mobilització permanent i postuli un programa per un govern dels treballadors i el socialisme.

Miguel Sorans

Dirigent d’Izquierda Socialista (Argentina) i de la UIT-QI